

ledes sammen!) So, det hænger netop saaledes sammen, og hvis det ærede Medlem ønsker det, skal jeg give ham Bogen, hvori Resolutionen staaer. Jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, at saavidt jeg har hørt — jeg har ikke selv seet det —, staaer det endnu den Dag idag i Skattebøgerne, at 1² Skillings-Afgiften falder til Seminarierne, og at det paa Expeditionerne af Bevillinger fra Ministeriet hedder, at 25 pCts.-Afgiften falder til Seminariefonden; alt dette er et saa tydeligt Beviis som muligt for, at disse Afgifter udelukkende ere bestemte til Seminariefonden. Nu siger det ærede Medlem: Ja, men vi skulle tage Hensyn til Tid og Omstændigheder; dersom vi ikke kunne faae sat igjennem, hvad vi ville, ved en Lov, skulle vi see at faae det sat igjennem ved Finantsloven. Jeg vil bede de Herrer at lægge Mærke til, hvad der ligger heri. Det vil sige, at kunne vi ikke erholde, hvad vi ville, efter en grundig Overveelse tre Gange i dette Thing og tre Gange i det andet Thing, saa skulle vi see at erholde det gjennem en Overtumpling ved Finantslovens anden Behandling ved en enkelt Afstemning. Det er dette, der ligger deri, og vil man nu sige, at det ikke behøver at see ved en Overtumpling, idet man jo godt kan overveie Sagen alligevel, saa vil jeg vel indrømme dette, men jeg siger da: Hvorledes er den Regjering stillet, der ved en Finantslov har faaet indført Noget af denne Natur, som den er imod? Eller hvorledes vil det Mindretal i Thinget være stillet, som har faaet indført noget Saadant under en uformelig Behandling, thi det kalder jeg en uformelig Behandling. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) har klart efterviist, hvor yderst uheldigt det er netop i den nærværende Tid at fremkomme med denne Slags Væstemmelse. — Naar forøvrigt det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds og det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) have villet benægte, at der bagved denne Beslutning om, at Seminariefonden skal opspise sin Capital, ligger den Hensigt skjult at ville nedlægge Seminarierne, saa siger jeg: Væs efter, hvad der idag er anført af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), og ignar af det ærede

Medlem for Ribe Amts 5te Valgkreds (Høgsbro), og jeg troer ogsaa at kunne tilføie af det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (P. Olsen), som alle have erklæret sig i modsat Retning, saa vil det blive indlysende, at de herved ganske eller deelviis ville stræbe efter at faae Seminarierne nedlagte. Det forekommer mig derfor, at Sagen staaer saaledes for Folkethinget, at dette ikke kan forsvare Andet end at stemme for Vædringsforslaget under Nr. 13.

Høgsbro: Jeg har længe været af den Mening, at Seminarierne burde nedlægges, det har jeg tidt nok ytret; men ligesaa vist maa jeg ogsaa være af den Mening, at Enhver maa kunne see, at dette ikke skeer ved det foreliggende Forslag. Enten dette Punkt bliver staaende i Finantsloven, som det blev vedtaget forrige Gang, eller ikke, blive Seminarierne ved at bestaae, de blive ved at bestaae, saalænge der er Penge i Seminariefonden, og naar de ere opbrugte, saa er det først, at det Spørgsmaal opstaaer: Hvor skulle vi nu tage Penge fra, eller skulle vi hæve de bestaaende Love om Seminarierne? Først til den Tid — altsaa vel om 10—15 Aar — foreligger Spørgsmaalet, nu foreligger det slet ikke. Det er heller ikke den Grund, som jeg anførte; jeg anførte udtrykkeligt, at det var væsentligt for Posteringen, om der nemlig skulde være en Fond meer eller mindre, og jeg har udtalt dette Dnske her i Salen, inden jeg ansaa Seminarierne for overflødige. Nu siger den ærede Rigsdagsmand, at det at spise Capitalen op, er en daarlige finantsiel Fremgangsmaade; ja, det kan være ganske rigtigt, taget i sin Almindelighed, men der kan være Omstændigheder, som gjøre det rigtigt, at Statskassen forbruger sine Capitaler og sælger sine Værdipapirer for at slippe for at give constante Penge ud, det har man jo desværre maattet see saamange Gange i de sidste Aar. Desuden er der jo Intet i Veien for, at andre Fonds, som have Penge, kunne kjøbe disse Papirer, der skulle sælges fra Seminariefonden, og saa lide jo i Virkeligheden det Offentlige ikke noget Tab derved. Den ærede Rigsdagsmand, der satte sig (Steen), taler altid med en saa stor Sikkerhed og